Veera ja Aleksi

"Вера и Алеша" - это рассказы **Сирпы Окулов**. Сирпа -преподаватель православия и работает в Куопио координатором церкви по вопросам воспитания. Рассказы этой серии предназначены для детей дошкольного и младшего школьного возраста. Они написаны на основании жизни православной семьи, личного опыта и опыта ближних. Иллюстратор **Анастасия Парвиайнен**. Перевела **Галина Василенко**.

Путевые воспоминания

Бабушка с часами объясняет детям, что улыбка и дружеское расположение являются интернациональными языками. В поездках по родной стране и за ее пределами надо смело знакомиться с новыми людьми.

Вера и Алеша вернулись из поездки на греческий остров Крит. Цвет их кожи стал напоминать молочный шоколад, а волосы выгорели от яркого солнца и стали совсем светлыми. Они с радостью рассказывали о своей поездке всем, у кого хватало терпения их выслушивать. Анни услышала новости первой, когда Вера пришла забрать у нее своего любимца Налле. Анни получила в подарок привезенную из поезки икону святой Анны.

Дети с энтузиазмом рассказывали о поездке бабушке с часами. Они много купались в море и собирали со дня камни и ракушки, чтобы привести их с собой в Финляндию. ”А ты помнишь, Алеша, свою первую поездку в Грецию?” - спросила бабушка. Конечно, Алеша помнил. Об этой поезке много раз говорили между собой их родственники.

”Алеше тогда было два года, но он уже хорошо умел говорить”, - начала бабушка. ”Когда греки обращались к нему с приветствием ”Jassu!”, Алеша в ответ им говорил ”Tassu! ”и поднимал руку. Когда греки интересуются как дела, то спрашивают: ”Kala? ” В ответ принято отвечать: ”Kala! ”, но Алеша смотрел с непониманием на говорившего и отвечал: ”Kala ui”, что на его родном языке означает ”рыба плавает”. ”

”Алеша, еще будучи маленьким, знал церковные традиции. Как-то раз мы проходили мимо магазина, в витринах которого находились иконы. Алеша улучил момент, и, забежав в магазин, стал целовать иконы. Хозяин магазина был так растроган, что подарил Алеше маленький серебрянный крестик.” ”Он у меня и сейчас есть”, - сказал Алеша.

”А помнишь, как ты влюбился в кудрявую девочку, когда тебе было три года”, - состроила гримассу Вера. ”И не хочу помнить про всякие глупости”, - осадил ее Алеша. Ему надоело слушать воспоминания о его старых приключениях.

Тогда в Греции получилось так. Алеша крутился вокруг маленькой хорошенькой девочки и хотел с ней познакомиться на финском языке. На пляже он подошел к ней поближе и протянул руку, чтобы потрогать рукой ее кудри. Но девочка вдруг ладошкой закатила ему звонкую пощечину. ”У этой девочки горячий южный нрав”,- смеялась бабушка.

Бабушка направила разгоряченное обсуждение в более спокойное русло: ”Алеша смелый и хотел познакомиться с девочкой, которая не говорит по-фински. И это замечательно. Так надо поступать и в своей родной стране. Надо дружественно и по-доброму относиться к людям, а общий язык найдется, хотя бы язык жестов,”- учила бабушка.

”Улыбка и дружба – языки интернациональные”,- продолжала бабушка. ”В нашу церковь ходят люди из разных стран. Им тоже, наверно, непросто вступать с финнами в разговор. А вот ребенок может смело начать разговор с незнакомыми людьми, например, на чаепитии после службы. И в школе у вас много ребят, которые приехали из других стран. Хорошо, что православным легко познакомиться на уроках православия.”

”Православные как одна большая семья”,- продолжил Алеша. ”Это же ясно как день, что родственники между собой разговаривают!” Вере хотелось продолжить, что родственники вообще-то иногда ссорятся так же, как дети в семье, но решила, что мудрее будет сейчас оставить последнее слово за братом.

Veera ja Aleksi

Veera ja Aleksi on **Sirpa Okulovin** kirjoittama tarinanurkka. Sirpa on kuopiolainen ortodoksisen uskonnon opettaja, joka toimii kirkon kasvatusasiain koordinaattorina. Esi- ja alakoululaisille suunnatut kertomukset ammentavat omista ja läheisten kokemuksista, ortodoksisen kodin juhlasta ja arjesta. Kuvittajana palstalla on **Anastasia Parviainen**.

Matkamuistoja

Kellomummo opettaa lapsille, että hymy ja ystävällisyys ovat kansainvälisiä kieliä. Niin matkoilla kuin kotimaassakin on hyvä tutustua rohkeasti uusiin ihmisiin.

Veeran ja Aleksin perhe oli palannut lomamatkalta Kreetan saarelta Kreikasta. Molemmat lapset olivat ruskeita kuin maitosuklaa. Hiukset olivat paahtuneet vaaleiksi. He juoksivat kertomaan lomakuulumisiaan kaikille, jotka jaksoivat niitä kuunnella. Anni sai kuulla asiat ensimmäisenä, sillä Veeran piti hakea hoidossa ollut Nalle kotiin Annin luota. Tuliaisiksi Anni sai pyhän Annan ikonin.

Lapset kertoivat innoissaan matkasta kellomummolle. He olivat uineet paljon meressä ja keränneet sileitä kiviä ja simpukoita kaikille tuliaisiksi. ”Muistatkos Aleksi ensimmäisiä Kreikan matkojasi?” mummo kysyi. Kyllähän Aleksi muisti, sillä niistä puhuttiin aina sukulaisten kesken.

”Aleksi oli alle kaksivuotias, mutta osasi jo puhua aika hyvin”, mummo aloitti. ”Kun kreikkalaiset tervehtivät häntä sanomalla 'Jassu!', Aleksi vastasi 'Tassu!' ja nosti kättään. Kreikkalaiset sanovat 'Kala?' kun he kysyvät mitä kuuluu. Siihen pitäisi vastata 'Kala!', mutta Aleksi vain katsoi hölmistyneenä sanojaa ja vastasi 'kala ui'.”

”Aleksi osasi kirkollisia tapoja jo pienenä. Kerran kuljimme pienen korukaupan ohi, jossa oli näytillä ikoneita matalissa vitriineissä. Aleksi karkasi kauppaan ja kävi suutelemassa ikonia. Kauppias heltyi ja lahjoitti hänelle pienen hopeisen ristin.” ”Se on vieläkin tallessa”, sanoi Aleksi.

”Muistatko kun rakastuit kiharapäiseen tyttöön ollessasi kolme”, virnisti Veera. ”En halua muistaa kaikkea typerää”, tiuskaisi Aleksi. Häntä kyllästytti vanhoista kommelluksista muistuttelu. Aleksi oli pyörinyt nätin pienen tytön ympärillä ja yrittänyt tehdä suomen kielellä tuttavuutta. Hän oli lähestynyt tyttöä uimarannalla ja kokeillut tämän kiharoita kädellään. Huiskis, oli sanonut tytön kämmen, kun hän oli pläjäyttänyt Aleksia poskelle. ”Sillä tytöllä oli etelämaalaisen tulinen luonne”, nauroi mummokin.

Mummo ohjaili kuumennutta keskustelua rauhallisempaan suuntaan: ”Aleksi oli rohkea ja halusi tutustua tyttöön, joka ei puhunut suomea. Se on hieno asia. Näin voi toimia myös kotimaassa. Pitää lähestyä ystävällisesti ihmisiä, kyllä yhteinen kieli löytyy, vaikka sitten viittomalla,” neuvoi mummo.

”Hymy ja ystävällisyys ovat kansainvälisiä kieliä”, mummo jatkoi. ”Kirkkoomme on tullut paljon ihmisiä muista maista. Heitäkin varmaan jännittää suomalaisten kanssa keskustelu. Pieni lapsikin voi rohkeasti mennä juttelemaan uusille ihmisille vaikkapa kirkkokahvilla. Koulussahan teillä on jo paljon muista maista muuttaneita lapsia. Ortodoksien on ainakin helppo tutustua toisiinsa uskontotunneilla.”

”Ortodoksit ovatkin kuin yhtä suurta perhettä”, jatkoi Aleksi. ”On päivänselvää, että perheenjäsenet puhuvat keskenään!” Veeran olisi tehnyt mieli jatkaa, että mahtavatkohan he myös riidellä niinkuin lapset perheessä, mutta hän katsoi viisaammaksi jättää Aleksille viimeisen sanan tässä keskustelussa.